

AFSCHEID

Nog altijd heb ik geen afscheid genomen van u, parochianen van de H. Lebuinus parochie. Na mijn laatste Eucharistieviering in de H. Nicolaaskerk te Schalkhaar, waar ik op het einde een kort woord tot de daar aanwezige kerkgangers heb gericht, is alles in een stroomversnelling geraakt en ben ik verhuisd naar Het Woon en Zorgcentrum St. Willibrord te Boskamp. Dat bracht zoveel beslommeringen met zich mee, dat ik pas nu de rust en de tijd gevonden heb om via het Zout een woord tot u te richten. Allereerst een woord van dankbaarheid aan al de parochianen, die mijn adres toch wisten te vinden en mij schriftelijk en mondeling of ook door een gave van hun waardering blijk hebben gegeven. Dat heeft mij bijzonder goed gedaan en geholpen om aan de nieuwe situatie een plaats te geven. Het was hele verandering om mijn geliefde Deventer te verlaten, waar ik zoveel jaren heb doorgebracht. 25 jaar als pastor in de parochie, met name de H. Joannes Vianney parochie, maar ook de H. Maria Koningin. In 1982 ben ik daar in het samenwerkingsverband benoemd, maar door alle ontwikkelingen in al die jaren in kerkelijk Deventer strekte mijn werkgebied zich tenslotte uit over heel de stad. Ik heb het altijd met zoveel mogelijk liefde en toewijding gedaan, ook al zal ik vast hier en daar steken hebben laten vallen. Maar u hebt, vooral in de begintijd mij geholpen om mijn weg te vinden, waar ik u bijzonder dankbaar voor ben.

En al die jaren u bent mij blijven bijstaan en mocht ik uw mondelinge en schriftelijke reacties van waardering ontvangen. Ik denk aan de jubilea, die ik met u mocht vieren: 25-, 40-, 50 en 60/ 65 jaar. De hartelijkheid, die ik mocht ondervinden waar ik soms verlegen onder werd. Maar ook uw kritische opmerkingen hebben mij geholpen om zo goed mogelijk onder en met u pastoraal werkzaam te zijn, niet alleen op vreugdevolle momenten, maar ook in rouw en smart. In al de kerkelijke veranderingen van de afgelopen jaren. Tot het laatst toe. Met mijn verhuizing naar St. Willibrord in Boskamp is daar een einde aan gekomen. Na mijn emeritaat ben ik daar nog 15 jaren pastoraal werkzaam er geweest, wat velen misschien niet wisten. Nu sta ik aan de andere kant, zeg ik wel eens en mag en moet ik zelf, wat niet altijd gemakkelijk is leren loslaten, zoals velen die mij zijn voorgegaan. En verder moeten en mogen wij het aan de Heer overlaten. Nogmaals dank aan al degenen, die mij helpen aan deze laatste levensfase een zinvolle betekenis te geven. Uw woorden en gebaren zijn daarbij een grote steun of zoals iemand het formuleerde. Haar wensen vanuit Lourdes dwarrelden op mijn bureau, juist toen ik met dit afscheidswoordje bezig was. Misschien mag ik ze tot slot aanhalen, want ze deden mij zo goed, zoals zoveel woorden en milde gebaren van u en maakten mij zoals ik zei, verlegen, want aan de Heer komt alle eer toe:

Dankbaar voor het contact wat we vele jaren deelden. Een warm welkom was er als ik bij u kwam.

Ik hoop dat dat voor veel meer parochianen en niet alleen voor hen gold in de geest van de Oecumene zo voeg ik eraan toe. De Vianney was daar een groot onderdeel van. Ik voelde dan een verbondenheid met u en kon alles bespreken en voelde mij thuis.

Een priester te zijn die een mens voor mensen kan zijn. Dat is wat ik altijd heb gewild. En nogmaals dankbaar dat ik die aan roeping heb mogen beantwoorden. De Heer zegene en behoede u en schenke u zijn VREDE vandaag en tot in lengte van dagen.